

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.765 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, hem ter kennis gebracht op 20 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn.

Op 26 maart 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 april 2008 draagt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het dossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 26 juni 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 21 oktober 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 17.440 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 25 november 2008 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 26 maart 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 21 april 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 oktober 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 25 november 2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij de betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van een pastor M.S. van de 'Holy Spirit Church' waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat dit attest terugslaat op de redenen dat de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest uit Gambia naar voren brengt, dat het dateert van 5 februari 1999, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin volgens hem de documenten verstuurd zouden zijn, dat de enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

“(…)”

Op 20 januari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)”

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Gambia voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Tsjechië, Malta om de volgende reden:

1) Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

*Gezien de betrokkene enkel in het bezit is van een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister om te pogen zijn identiteit en nationaliteit te staven, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen.
(...)”*

2. Rechtspleging

2.1. Betreffende de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre de vernietiging wordt gevraagd van de beslissing tot vrijheidsberoving.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 30 oktober 2008, dat dit bevel hem op 30 oktober 2008 bij een ter post aangetekend schrijven gericht naar zijn gekozen woonplaats ter kennis werd gebracht en dat verzoeker nagelaten heeft een beroep in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel

wijzig bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 oktober 2008 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De door verzoeker ingeleide vordering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 20 januari 2009, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting voortvloeiend uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoeker in de toelichting van zijn middel naar de materiële motiveringsplicht en naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing. Hij poneert dat hij een nieuwe asielaanvraag deed naar aanleiding van het feit dat hij nieuwe documenten bekam uit zijn land van herkomst die zijn relaas steunen en een ander licht werpen op zijn zaak, dat hij een attest bekam van pastor M.S. van de holy spirit church, alsook een medisch attest uit Gambia. Hij vervolgt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de originele enveloppe afleverde waar deze documenten inzaten en de enveloppe waarin deze aan hem werden verstuurd. Verzoeker stelt dat deze documenten oorspronkelijk naar zijn eerste adres werden verstuurd en stelt dat de enveloppe dateert van 6 augustus 2008. Hij vervolgt dat, aangezien hij niet gekend was, deze brief werd teruggestuurd naar Gambia en dat daarna de brief nogmaals werd opgestuurd naar zijn nieuwe adres opdat hij deze documenten zou kunnen gebruiken ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoeker geeft aan dat hij de 2de enveloppe pas verkreeg na de negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in november 2008.

Verzoeker stelt dat nieuwe gegevens nieuwe feiten of situaties zijn die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin betrokkene ze had kunnen invoeren. Met de laatste fase wordt het laatste geregeld beroep van de asielprocedure bedoeld, volgens verzoeker, in casu de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in november 2008. Verzoeker herhaalt dat de nieuwe documenten hem pas werden opgestuurd na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in november 2008. Hij meent dat het in casu zo is dat hij pas na de laatste procedurefase in het bezit kwam van belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die hij in de afgelopen procedure ingeroepen heeft. Hij stelt dat hij geen enkele andere mogelijkheid had dan opnieuw asiel aan te vragen daar hij geen enkele andere beroepsmogelijkheid had.

Verzoeker meent dat het in casu gaat om belangrijke bewijsstukken die zijn asielverhaal aannemelijk maken, dat het onredelijk zou zijn om deze documenten niet in overweging te nemen. Hij meent dat de eerste bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, onterecht is genomen en voornamelijk de materiële motiveringsplicht schendt. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsverplichting, stelt verzoeker dat de motivering van beide bestreden beslissingen voorbijgaat aan de feiten en de stukken zoals ze zijn voorgelegd door verzoeker en geen rekening houdt met het feit dat hij geen beroepsmogelijkheid meer had en niet anders kon dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen opdat deze documenten zouden kunnen beoordeeld worden.

Verzoeker stelt dat de nieuwe stukken, die hij heeft neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, in feite naast zich neergelegd worden alhoewel deze dateren van na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en toch wel een ander licht werpen op het dossier van verzoeker en nog niet in overweging werden genomen of werden beoordeeld. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt daar op grond van feitelijke gegevens onredelijk tot het besluit werd gekomen en er zelfs gesteld wordt dat het feit dat verzoeker een enveloppe voegt, die staat dat de documenten dateren van na de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niets is aangezien een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.

Verzoeker geeft aan dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat het 2 enveloppen zijn, dat deze toegestuurd werden naar hem, op zijn adres, dat deze enveloppe wel degelijk afgestempeld is en de datum erop staat. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing zelfs niet ingaat op deze elementen en in feite een schending van de materiële motiveringsplicht is. Dat immers aan de hand van deze details afgeleid kan worden dat de documenten die verzoeker neerlegde wel degelijk dateren van na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat het niet redelijk is dat deze elementen zelfs niet beoordeeld werden door de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing. Vervolgens stelt verzoeker dat de beslissing op dit vlak dan ook niet redelijk is en een lacune vertoont en nalaat te motiveren, dat het dan ook kennelijk onredelijk is, gelet op het voorgaande, om hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde te geven. De twee bestreden beslissingen nemen louter op basis van het feit dat verzoeker eerder zijn stukken had kunnen neerleggen, hoewel dit strijdig is met de stukken van het administratief dossier (meer bepaald de enveloppe waarin deze documenten aan hem verstuurd werden) is niet redelijk volgens verzoeker gelet het ernstig risico dat hij loopt bij terugkeer. Volgens verzoeker is dan ook de beslissing tot bevel met terugleiding niet redelijk, gelet op de gevolgen die de beslissing heeft voor verzoeker. Hij meent dat, indien hij terug dient te keren naar zijn herkomstland, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zal geschonden zijn. Hij meent dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met de nieuwe documenten waaruit duidelijk blijkt dat hij onmogelijk kan terugkeren. Verzoeker is van mening dat staten de rechten van de mens dienen te waarborgen en dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag, zo wordt er aangegeven waarom de door verzoeker aangebrachte elementen geen 'nieuwe elementen' zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en als conclusie naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten

gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoeker betoogt dat hij zich niet kan verzoenen met de motieven van de bestreden beslissing daar hij een nieuwe asielaanvraag deed naar aanleiding van het feit dat hij nieuwe documenten bekam die zijn relaas steunen en een ander licht werpen op de zaak, zijnde een attest van pastor M.S. van de holy spirit church alsook een medisch attest uit Gambia, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker meent dat hij ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag de volgende stukken heeft neergelegd:

- Attest van pastor M.S. van de holy spirit church, van 9 oktober 2008.
- Medisch attest uit Gambia van 5 februari 1999.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het ontvangstbewijs op datum van 19 december 2008 van de neergelegde stukken naar aanleiding van de 2de asielaanvraag, alsook uit de kopieën van de door verzoeker bij zijn 2de asielaanvraag toegevoegde stukken, blijkt inderdaad dat verzoeker de twee voorgenoemde documenten voorlegde, alsook één enveloppe, waarbij verzoeker zelf stelt dat het de enveloppe betreft waarin Pastor M.S. hem de documenten opstuurde.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of

ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze gegevens:

- **nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,**
- betrekking moeten hebben op **feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,**
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

In het kader van zijn tweede asielaanvraag, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag, met betrekking tot de neergelegde documenten het volgende:

“(…)

Ik heb nieuwe documenten ontvangen die mijn verhaal bevestigen (zie ontvangstbewijs):

De bevestigingsbrief van Pastor M.S. bevestigt o.a. dat ik mij bekeerde, dat mijn familieleden mij met de dood bedreigden en dat de politie mij weigerde te beschermen omdat het over familieproblemen gaat.

De bevestigingsbrief van the United Care Gambia, Roland Clinic van 05/02/1999 bevestigt o.a. de verwondingen aan mijn hoofd en de weigering van de politie om de zaak te behandelen omdat het om een familiekwestie gaat.

Mijn vriend A. had dit laatste document voor mij opgehaald en hij had het mij reeds opgestuurd. Omdat het adres verkeerd was, werd het teruggestuurd naar de afzender. Deze keer heeft hij het document op mijn vraag naar Pastor M.S. gebracht en die stuurde het samen met zijn bevestigingsbrief naar het adres van mijn advocaat.

(…)”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt, zoals verzoeker zelf aangeeft, dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het feit dat een

vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

In casu heeft het “nieuw” aangehaalde element betrekking op de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Integendeel verzoeker geeft zelf aan dat het bewijsstukken betreffen, waarvan hij pas in bezit kwam na de laatste fase van de vorige asielprocedure, van feiten of situaties die hij in de afgelopen procedure heeft ingeroepen. De door verzoeker neergelegde documenten hebben bijgevolg betrekking op feiten en situaties die reeds onderzocht werden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van mening is dat de neergelegde documenten nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet daar hij deze documenten pas ontvangen heeft na de laatste fase van de vorige procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, namelijk de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat hij de documenten pas verkreeg na de voornoemde beslissing van 21 oktober 2008 verklaart hij door de stelling dat deze documenten reeds opgestuurd werden op 6 augustus 2008 doch dat ze naar zijn eerste adres werden verstuurd, dat hij daar niet gekend was en dat de enveloppe teruggestuurd werd naar Gambia. Verzoeker is dan ook van mening dat hij bij het ontvangen van de documenten geen beroepsmogelijkheid meer had en dus verplicht was een nieuwe asielaanvraag in te dienen opdat deze documenten zouden kunnen beoordeeld worden en dat de verwerende partij hieraan voorbij gaat.

Verzoeker is aldus van oordeel dat hij de documenten niet kon voorleggen tijdens zijn eerste procedure en deze aldus als nieuwe elementen dienen weerhouden te worden.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker voorlegt als nieuwe gegevens, motiveert de verwerende partij wat volgt:

“Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van een pastor M.S. van de 'Holy Spirit Church' waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat dit attest terugslaat op de redenen dat de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest uit Gambia naar voren brengt, dat het dateert van 5 februari 1999, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin volgens hem de documenten verstuurd zouden zijn, dat de enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers eerste asielprocedure werd afgesloten op 21 oktober 2008 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangaande het attest van pastor M.S. van de holy spirit church, blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier dat dit attest terugslaat op de redenen dat de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben en dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Dit wordt door verzoeker op zich niet betwist. Zoals reeds aangegeven moeten de nieuwe gegevens, zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, wat in casu niet het geval is. Het feit dat verzoeker het stuk pas verkreeg na de beslissing van 21 oktober 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet hier niets

aan af, nu het voornoemde stuk enkel het verhaal bevestigt (en dus geen 'nieuwe' gegevens aanbrengt) dat reeds naar voren werd gebracht door verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag en deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat hij deze documentatie, die bovendien terugslaat op de motieven van zijn eerste asielaanvraag, niet eerder naar voren had kunnen brengen. Waar hij tracht uiteen te zetten dat het om een overmachtssituatie gaat, daar de documenten hem wel opgestuurd werden tijdens zijn eerste asielprocedure, stelt de Raad vast dat hij deze stelling inderdaad verdedigde tijdens zijn verhoor aangaande zijn tweede asielaanvraag, doch dat hij dit enkel beweerde met betrekking tot het medische attest en geenszins met betrekking tot de bevestigingsbrief van pastor M.S. Dit zou bovendien ook niet mogelijk geweest zijn, daar verzoeker stelt dat de eerste opgestuurde enveloppe dateert van 6 augustus 2008 en de brief van pastor M.S. dateert van 9 oktober 2008. Aldus kan verzoeker aangaande het attest van pastor M.S., geenszins dienstig verwijzen naar zijn uiteenzetting aangaande de reeds eerder verstuurdde enveloppe.

Aangaande het medisch attest van Gambia blijkt inderdaad dat het dateert van 5 februari 1999. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de minister dan ook concludeerde dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Het feit dat verzoeker dit stuk nu pas verkregen heeft en dat hij voorhoudt dat het om een overmachtssituatie gaat, daar de documenten hem wel opgestuurd werden tijdens zijn eerste asielprocedure, doet hier niets aan af, nu het stuk dateert van 5 februari 1999, meer dan 9 jaar voor het afsluiten van de eerste asielprocedure en de eerder in de asielprocedure aangehaalde verklaringen bevestigt, doch geen nieuwe feiten bevat.

Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat er 2 enveloppes zijn en dat zij niet ingaat op deze elementen, wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier, zoals reeds aangegeven, blijkt als zouden er 2 enveloppes zijn neergelegd, zodoende dat het de verwerende partij ook niet kan verweten worden dat zij er geen rekening mee gehouden heeft.

Inderdaad dient vastgesteld te worden dat aangaande het medisch document, verzoeker vermeldde in zijn gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, dat reeds eerder een enveloppe was toegekomen. Dienaangaande wijst de Raad op het feit, zoals reeds uiteengezet, dat de motivering aangaande het medisch document op zich staat. De ongestaafde bewering van verzoeker dat er reeds een enveloppe werd verstuurd, doet hieraan geen afbreuk.

In casu toont verzoeker niet aan dat de nieuwe stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Verzoeker toont ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag niet aan op welke wijze deze elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven .

Gelet op het voorgaande kon de gemachtigde van de minister, op basis van de stukken van het administratief dossier, op kennelijk redelijke wijze, correct oordelen dat de stukken die verzoeker naar voren bracht, geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan gesteld worden dat de verwerende partij zich heeft gesteund op de stukken neergelegd door verzoeker, dat dit blijkt uit het administratief dossier en dat zij aldus uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. De verwerende partij mocht in alle redelijkheid concluderen dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn en zij bijgevolg niet verplicht was om de tweede asielaanvraag in aanmerking ten nemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog stelt dat het kennelijk onredelijk is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde te geven, alsook dienaangaande een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad op wat reeds uiteengezet werd onder het deel '2. Rechtspleging' en '3. Ontvankelijkheid'. Gezien het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is (of gedeeltelijk: onbevoegdheid van de Raad), dienen de aangevoerde middelen tegen deze tweede bestreden beslissing niet onderzocht te worden.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.